

agter, saafremt denne Forhøielse bliver vedtagen, senere at fremkomme med Begjæring om Bevilling af samme fra det Tidspunkt, da Forøgelsen af vedkommende Anters Omfang har fundet Sted.

ad 2. Understøttelse for Enken efter Veitopshynsmand P. S. Jensen og Veitpiqueur B. S. E. Clausen henholdsvis $\frac{9}{12}$ af 50 Rd. og $\frac{7}{12}$ af 80 Rd.

Den 14de Juli d. A. er Veitopshynsmand P. S. Jensen, der efter i 12 Aar at have været ansat i Veivæsenets Tjeneste affledigedes i Aaret 1849, og senere har været tillagt en aarlig Understøttelse af 80 Rd., afgaaet ved Døden. Den Understøttelse, som nu foreslaaes tillagt hans Enke Wilhelmine Marie, født Jørgensen, der er 57 Aar gammel og lever i meget trange Kaar, er, i Righed med hvad der i de senere Aar er tilstaaet andre Veitopshynsmænds Enker under lignende Forhold, ansat til 50 Rd.

Med Henhyn til den anden her foreslaaede Understøttelse bemærkes Følgende:

I Aaret 1853 indberettede Ingenieurcorpset, at Veitpiqueur B. S. E. Clausen var sigtet for at have begaaet nogle Misligheder ved en Gruusleverance og for at have benyttet sin Embedsstilling til at gjøre sig ulovlige Indtægter. Ved de i denne Anledning optagne Forhører fremkom der imidlertid ikke noget klart Beviis for, at han havde gjort sig skyldig i Uredelighed ved den nævnte Gruusleverance, og det lykkedes heller ikke imod hans Benægtelse at godtgjøre, at han som paastaet havde tvunget nogle Entreprenører til at give sig Douceurer for at undgaae ugrundede Indsigelser og Dphold. Derimod konstateredes det, at han havde gjort sig skyldig i Uhydighed mod sine Forefatte samt i Eigejylldighed ved Udførelsen af de ham overdragne Arbejder. I Betragtning af, hvad der saaledes forelaae, meente Ingenieurcorpset at burde indstille ham til Afsted, dog med Pension, der foresloges ansat til mellem 200 og 300 Rd. Finantsministeriet, hvis Erklæring man derefter indhentede, meente imidlertid, at der ikke kunde være Tale om at affledige ham med Pension eller søge en saadan udvirket ved særegen Lov i Genhold til § 6 i Lov af 5te Januar 1851, hvorimod det henstillede, at der skulde forundes ham en extraordinair Understøttelse af Indenrigsministeriets Understøttelseskasse. Der blev derefter givet Clausen Valget imellem at søge sin Afsted eller lade Domstolene afgjøre, om han havde forbrudt sit Embede, og da han valgte det første Alternativ, udvirkedes der en kongelig Resolution af 4de August 1853, hvorved han affledigedes uden Pension, men med Udsigt til at forundes en Understøttelse af Ministeriets Understøttelseskasse. Af bemeldte Kasse tilstodes der ham herefter en fast aarlig Understøttelse af 100 Rd., hvorhos der gaves ham Udsigt til en halvaarlig Hjælp af 25 Rd. Denne sidste Understøttelse blev imidlertid senere berøvet ham, hvorimod der efter Ingenieurcorpsets Indstilling i 1862 tilstodes ham en aarlig Understøttelse paa 50 Rd. af det Beløb, der ved de aarlige Finantslove har været stillet til Indenrigsministeriets Disposition til dermed at komme affledigede Veimænd osv. til Hjælp, hvilken Sum stadig senere er bleven ham udbetalt. Skjøndt der nu efter det saaledes Foreliggende ikke tilkommer hans Enke noget retligt Krav paa Understøttelse, finder Ministeriet dog, at der i Betragtning af Omstændighederne, og navnlig paa Grund af, at den mod Clausen ved hans Afstedigelse brugte Fremgangsmaade, efter hvad af Ingenieurcorpset er oplyst, synes at have været meget streng, og at der factist har været tillagt ham en fast aarlig Understøttelse, er Anledning til ogsaa at tillægge hans Enke, der nu er 76 Aar gammel og meget fattig, en saadan, der da formentens at burde fastsættes til 80 Rd.

Søbrigt henvises til de vedlagte Oplysninger om de her omhandlede Enkers Trang m. v.

ad 3. Som bemærket i Anmærkningerne til Forslaget til Finantsloven for 1860/70 ad § 19 II. B 8 er man ved Calculen af den dert opførte Sum til Betaling til Entreprenørerne for de i Lov af 10de Marts 1861 omhandlede Jernbaneanlæg gaaet